

(עובדיה א' ו') **אם תגביה פנשר ואם בין פוכבים שים קנף וגו'. והכי י' תתאה סליקת לי"ג מכילין, ורמיזין באת א' י' לעלא וי' לתתא, חכמה בראש וחכמה בסוף. ו' פריכא דתרויהו.**

קום נטיל אבנא וכריף לה בההוא חוט דזרקא דאיהו אריף אנפין בעלה ודאי וא"ו אריכא דאם בר נש לא פריף לה בה' י' באבנין פריש טבעתא, דעלה אתמר תהא מקדשת לי בטבעת זאת. וכרצועה דאיהי קשר תפלין תפלה דיד דאיהי פריכא באצבעא, לא אסתלקת. וכד איהי פריכא על רישא דאת ו' אתקריאת תגא דספר תורה. ובגינה אתמר כל המשתמש בתגא חלף.

איהו אבן מכללת ומעטרת על כל אתון. איהי עטרה על כל רישא דצדיק, כמה דאוקמוה מארי מתניתין, העולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם. ואיהי פתח תורה וכתר פהנה וכתר מלכות בתלת אנפין דשי"ן. מן משה אשתמודע בשמך רעיא מהימנא. בתלת אתון אתעטרת למהוי פתח על רישא דכלהו דכהנים ולוים וישראלים אתעטרת על כלהו. וכד סליקת במחשבה איהי אבנא חדא פלילא מעשר ספירן דאנון יו"ד ה"א וא"ו ה"א.

מחשבה ודאי איהי חכמה מ"ה חש"ב ותשפח לה תמן. ומספרא דכתר תגא אתקריאת, ובה עלו ישראל במחשבה. דמחשבה אתעבידת ליה מרפכה. וכד סליקא לגבי עלת כל עלאין, אתעבידת תגא בלא שתופא דאתפלל למהוי מרפכה לההוא דלית ליה חשבון ושתוף.

וכד אית בישראל משפילים, וזרקים אותו בדבור של תפלות במקלע שלהם, ומעלים אותה

פוכבים שים קנף וגו'. וכף י' התחונה עולה לשלש עשרה מדות, ורמוזות באות א', י' למעלה וי' למטה. חכמה בראש וחכמה בסוף. ו' פריכה של שניהם.

קום טל האבן, וכרף אותה באותו החוט של זרקא, שהוא ארף אפים, בעלה, ודאי וא"ו ארפה, שאם אין אדם כורף אותה בה' י' באבנים בראש הטבעת, שעליה נאמר תהא מקדשת לי בטבעת זאת. וכרצועה, שהיא קשר תפלין תפלה של יד, שהיא פריכה באצבע, לא מסתלקת. וכשהיא פריכה על הראש של אות ו', נקראת פתח של ספר תורה. ובשבילה נאמר, כל המשתמש בכתר עובר.

היא אבן מכללת ומעטרת על כל האותיות, היא עטרה על כל ראש של צדיק, כמו שבארוה בעלי המשנה, העולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה, אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם, והיא פתח תורה וכתר פהנה וכתר מלכות בשלש פנים של שי"ן. משה נודע בשמך, רועה הנאמן. בשלש אותיות התעטרת להיות פתח על ראש כל הכהנים ולוים וישראלים התעטרת על כלם.

וכשעלתה במחשבה האבן האחת כלולה מעשר ספירות, שהן יו"ד ה"א וא"ו ה"א, המחשבה ודאי היא חכמה מ"ה חש"ב, ותמצא אותה שם. ומצד של הפתח נקראת פתח, ובה עלו ישראל במחשבה. שמחשבה נעשתה לו מרפכה, וכשעולה לעלת כל העליונים נעשית פתח בלי שתוף, שנכללת להיות מרפכה לאותו שאין לו חשבון ושתוף.

וכשיש בישראל משפילים, וזרקים אותו בדבור של תפלות במקלע שלהם, ומעלים אותה

בְּדַבּוּרָא דְצִלוּתָן בְּקִירְטָא דִּילְהוֹן, וְסִלְקִין לָהּ
בְּמַחְשָׁבָה עַד, הֵהוּא מִפְּלֵא דְאִיהוּ עַל הַפְּתָר,
מִיָּד נַעֲנִים. הָדָא הוּא דְכִתִּיב (תהלים צא יד) כִּי יִדַע
שְׁמִי שֵׁם י' תְּגַא דְזִרְקָא, יִקְרָאנִי וְאֶעֱנֶהוּ עִמּוֹ
אֲנִכִּי וְגו'. בְּהֵהוּא חוּט דְאִיהוּ פְּרִיכוּ דִּילָהּ,
דְּבֵה צְרִיף לְאַרְכָּה לָהּ עַד דְּסִלִּיק לָהּ עַד עֲלַת
פֶּל עֲלֵאִין, וְנַחֲתִית בְּהּ לְקַבְּלָא צִלוּתְהוֹן.

וּבָאָה אִיהוּ מָאן דְּסִלִּיק תְּלַת צִלוּתִין לְגַבְּהָ
בְּתַלְתָּ נְקוּדִין דְּסִגּוּלְתָא. דְּמַנְהוֹן
אֲתַמְּשְׁכוּ תְּלַת טַפִּין דְּתַלְתָּ מַחִין עֲלֵאִין. דְּכַד
בַּר נֶשׂ אֲתַמְּשֵׁךְ זֶרַע מְנַה, אֲלִין טַפִּין דְּאֲתַמְּשְׁכוּ
מְנַה, אֲנוּן מְשׁוּפְרִי שׁוּפְרִי דְּמַחָא מְבַחַר
מִפְּלֵא. הֵכִי כְּגִנָּא דָּא, כַּד קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא
אוֹרִית בְּבַר נֶשׂ. תְּלַת קְטִירִין דְּאֲנוּן נִשְׁמַתָּא
וְרוּחָא וְנִפְשָׁא מְשׁוּפְרִי שׁוּפְרִי דִּילָהּ, יְהִיב לֹון
דְּאֲנוּן מִתְּלַת י י י דְּסִגּוּלְתָא דְּאֲתַרְמִיזוּ בְּשֵׁם
י"ד ה"י וְא"ו ה"י. וּבְגִין דָּא אָמַר לֹון, (דברים
יד ב) וּבַדְּ בַחַר ה' לְהִיּוֹת לוֹ לְעַם סִגְלָהּ.

בְּהֵהוּא זְמַנָּא דְנִפְקוּ מִלִּין אֲלִין מְפּוּמוּי
דְּבוּצִינָא קְדִישָׁא, נַחֲתִית שְׁכִינְתָּא
וְנִשְׁיַקַּת לִיָּה וְכָל אֲנוּן מְאִרִי מְתִיבְתָן בְּרִיכוּ
לִיָּה, וְרַעֲיָא מְהִימְנָא בְּרִיף לִיָּה וְנִשְׁיַק לִיָּה.
בְּהֵהוּא זְמַנָּא סְבָא חָדָא אֲזִדְמַן לְגַבְּהָ. פְּתַח
וְאָמַר, (תהלים ב יב) נִשְׁקוּ בַר, דְּאִיהוּ סִלְתָּ נִקְיָה,
טְפָה קְדִישָׁא דָּא דְאוֹרִיָּתָא דְמִשָּׁה דְּאֲתִיָּהִיב
לָן עַל יְדֵהּ, דְּלָא הָוָה בֵּיהּ פְּסֻלְתָּ דְּמִץ וְתַבְּנָן.
דְּמָאן דְּלִית פְּסֻלְתָּ בְּנִשְׁמַתָּהּ, אִיהוּ בְּרָא
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא וְשְׁכִינְתָּהּ. דְּאִית בַּר
מְהֵהוּא חֲטָה דְּאֲתַמַּר בְּהּ אִילָן דְּאָכַל אָדָם
קְדַמָּאָה חֲטָה הָוָה.

ח"ט מִץ וְתַבְּנָן. דְּבְּגִינָה אָמַר דָּוִד (תהלים נא ז) הֵן
בְּעוּוֹן חוֹלְלָתִי וְגו'. וּבְזַמְנָא דְּאֵת ה'
דְּאִיהִי חֲמִשָּׁה מִינֵי נְהֻמָּא, אִיהִי בְּכַסּוּיָא דְרַת

בְּמַחְשָׁבָה עַד אוֹתוֹ הַמִּפְּלֵא
שֶׁהוּא עַל הַפְּתָר, מִיָּד נַעֲנִים. זֶהוּ
שְׁכִתוּב (תהלים צא) כִּי יִדַע שְׁמִי,
שֵׁם י' הַפְּתָר שֶׁל זִרְקָא. יִקְרָאנִי
וְאֶעֱנֶהוּ עִמּוֹ אֲנִכִּי וְגו'. בְּאוֹתוֹ
הַחוּט שֶׁהוּא כְּרִיכָה שְׁלָהּ, שְׁבוּ
צְרִיף לְהַאֲרִיף אוֹתָהּ, עַד שְׁמַעְלָה
אוֹתָהּ עַד עֲלַת כָּל הָעֲלִיוֹנִים,
וְיִוָּרַד בְּהּ לְקַבֵּל תְּפִלוֹתֵיהֶם.

אֲשֶׁרִיו מִי שְׁמַעְלָה שְׁלֹשׁ תְּפִלוֹת
אֱלוֹ בְּשֹׁלֵשׁ נְקֻדּוֹת שֶׁל סְגוּלְתָא,
שְׁמֵיהֶם נִמְשְׁכוּ שְׁלֹשׁ טַפּוֹת שֶׁל
שְׁלֹשָׁה מַחִים עֲלִיוֹנִים. שְׁפִשְׁאָדָם
נִמְשָׁךְ מִמֶּנּוּ זֶרַע, אֱלוֹ הַטְּפּוֹת
שְׁנִמְשְׁכוּ מִמֶּנּוּ הֵן מִיפֵי הִיפֵי שֶׁל
הַמַּחַ הַמְּבַחַר מִן הַכָּל. כֶּף כְּמוֹ
זֶה, כְּשֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹרִישׁ
בְּאָדָם שְׁלֹשָׁה קְשָׁרִים, שֶׁהֵם
נִשְׁמָה וְרוּחַ וְנִפְשׁ, מִיפֵי הִיפֵי
שֶׁלוֹ, נוֹתֵן אוֹתָם שֶׁהֵם מְשֻׁלֵּשׁ י
י י שֶׁל סְגוּלְתָא שְׁנַרְמְזוּ בְּשֵׁם יו"ד
ה"י וְא"ו ה"י. וּמִשּׁוּם זֶה אָמַר
לָהֶם (דברים כו) וּבַדְּ בַחַר ה' לְהִיּוֹת
לוֹ לְעַם סִגְלָהּ.

בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁיֵּצְאוּ הַדְּבָרִים הַלְלוּ
מִפֵּי הַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה, יְרֵדָה
שְׁכִינָה וְנִשְׁקָה אוֹתוֹ, וְכָל אוֹתָם
רֵאשֵׁי יְשִׁיבוֹת בְּרִכוּ אוֹתוֹ,
וְהִרְוּעָה הַנְּאֻמָּן בְּרַף אוֹתוֹ וְנִשְׁק
אוֹתוֹ. בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן זָקֵן אֶחָד
הַזְּדִמָּן אֲלִיו. פְּתַח וְאָמַר, נִשְׁקוּ
בַר, שֶׁהוּא סִלְתָּ נִקְיָה, טְפָה
קְדוּשָׁה זוֹ שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁל מִשָּׁה
שְׁנַתְנָה לָנוּ עַל יְדוֹ, שְׁלֵא הָיָה בּוֹ
פְּסֻלְתָּ שֶׁל מִץ וְתַבְּנָן. שְׁמִי שְׁאִין
פְּסֻלְתָּ בְּנִשְׁמַתוֹ, הוּא בֶן שֶׁל
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשְׁכִינְתּוֹ. שִׁישׁ
בֶּן מֵאוֹתָהּ חֲטָה שְׁנֵאמַר בְּהּ
הָאִילָן שְׁאָכַל אָדָם הָרֵאשׁוֹן הָיָה
חֲטָה.

ח"ט מִץ וְתַבְּנָן, שְׁבִשְׁבִילוֹ אָמַר
דָּוִד (תהלים נא) הֵן בְּעוּוֹן חוֹלְלָתִי
וְגו'. וּבְזַמְנָן שֶׁהָאוֹת ה', שֶׁהִיא
חֲמִשָּׁה מִינֵי לְחָם, הִיא בְּכַסּוּי

בין (רדפיו אבדתה) רשיעיא בגלותא, דאתמר עליהו (תהלים א ד) לא כן הרשעים פי אם כמין אשר תדפנו רוח. י' דאיהי מעשה דילה לא אתחברת עמה.

ובגין דא מין ותבן פטורים מן המעשר. ובגין דא נשקו בר. נשקו בר. דשפון עלאין דרעיא מהימנא דאנון שקיו דילהון בתרי סמכי קשוט, דאנון למודי ה'. וצדיק איהו לשון למודים, איהו לשון לעלא, ואות ברית לתתא.

ועוד נשקו בר בשפון עלאה שכינתא עלאה, דהכי סליקת שכינה כחשבון שפ"ה. חוט דאסחר עלאה, איהו ההוא פריכו, חוט דזרקא דאסחר שפה איהו חוט של חסד. ואיהו חוט דדהבא. ואיהו קו ירק מסטרא דתיובתא דאסחר כל עלמא. תלת חוטין אנון לעלא דסחרין לבת עינא, דעליהו אתמר (שה"ש ז ה) עיניך ברכות כחשבון על שער בת רבים. מאי בת רבים, בת עין אלין תלת אבהן תלת גונין אנון דעינא. עינא דמיא דלית לה הפסק (בראשית כד טו) עין המים. ומתמן נשקו בר לאנהרא עלמין ברזין סתימין דאורייתא.

בההוא זמנא קם ההוא סבא ונטל קירטא בידוי. פתח ואמר, בוצינא קדישא עד פען תוה קירטא בידך. מפאן ואילך הא אסתלקת בעלאין. נטור גרמך מאבנין דילה. דהא בפומא דצדיקים איהי מסתלקא בצלותין דילהון לגבי בעלה ובעובדין דילהון דהאי אבנא פד נחתת לתפאה איהי אבן בחן, (ד קכ ע"ב) דעלה אתמר (תהלים יא) ה' צדיק יבחן ובה נתנסו אבהן. ובגין דא אתמר (תהלים קיח כב) אבן מאסו הבונים דאנון אבהן.

דדה בין (הרודפים אחריה) הרשעים בגלות, שנאמר עליהם (תהלים א) לא כן הרשעים פי אם כמין אשר תדפנו רוח - י' שהיא מעשה שלו, לא מתחברת עמו.

ומשום זה מין ותבן פטורים מן המעשר, ומשום זה נשקו בר. נשקו בר, שהשפתים העליונות של הרועה הנאמן, שהם ההשקאה שלהם בשני עמודי אמת, שהם למודי ה'. והצדיק הוא לשון למודים, הוא לשון למעלה, ואות ברית למטה.

ועוד נשקו בר, בשפתים העליונות השכינה העליונה, שפך עולה שכינה לחשבון שפ"ה. החוט שסובב אותה הוא אותה פריכה, החוט של זרקא שמקיף את השפה הוא חוט של חסד, והוא חוט של זהב. והוא קו ירק מהצד של תשובה שסובב כל העולם. שלשה חוטים הם למעלה שסובבים את בת העין, שעליהם נאמר (שירי) עיניך ברכות כחשבון על שער בת רבים. מה זה בת רבים? בת עין אלו שלשת האבות. שלשה גונים הם של העין. עין המים שאין לה הפסק, עין המים. ומשם נשקו בר להאיר עולמות בסודות נסתרים של התורה.

באותו זמן קם אותו זקן ונטל מקלע בידו. פתח ואמר, המנורה הקדושה, עד עכשו היה מקלע בידך, מפאן ואילך הרי התעלית בעליונים, שמר עצמך מהאבנים שלה. שהרי בפי הצדיקים היא מתעלה בתפלות שלהם אל בעלה. ובמעשים שלהם של האבן הזו, פשיורדת למטה היא אבן בחן, שעליה נאמר (תהלים יא) ה' צדיק יבחן. ובה נתנסו האבות. ומשום זה נאמר (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים, שהם האבות.